

CHƯƠNG CHÍN

HÙNG TÀI VÀ MỸ SẮC

Lưỡng bại câu thương.

Trước thảm cảnh đó song phương cùng dừng tay.

Khi Yến Thanh phát giác ra điều lạ thì muộn mất rồi, Ngộ Nhân đã thoát ra cửa.

Chàng kêu to:

- Đừng để người nào chạy lọt cả!

Chàng dợm chân định đuổi theo.

Bỗng Ngộ Nhân trở lại rồi ngã nhào xuống nền kêu lên một tiếng bịch.

Nơi ngực ngực còn ghim một thanh chủ thủ.

Long Vũ Điền xuất hiện cười thốt:

- Ai chạy lọt được mà sợ hờ lão đệ! Có Long Vũ Điền ở đây thì mụ kẻ như tàn đời!

Bây giờ còn lại chín đại hán.

Trong chín người chỉ có một bị Liên Liên chém kiếm trúng vai lúc đầu, từ đó họ liên thủ với nhau tạo một đấu pháp liên lạc cực kỳ chắc chắn.

Họ thủ nhiều hơn công và thế thủ kín đáo như tường đồng, vững vàng như núi.

Yến Thanh hỏi:

- Các vị còn ngoan cố nữa sao?

Cả chín người không nói năng, chuyên tâm ứng chiến, vòng vây càng lúc càng khép chặt và cuộc chiến từ từ xê dịch ra phía cửa.

Ba lão phụ hộ pháp mấy lượt định xông vào điều bị đẩy bật trở lại, không làm sao bức phá vòng vây giải tỏa cho bọn Liên Liên và Đào Lập bốn người.

Chính Long Vũ Điền và Yến Thanh cũng có tấn công song vô hiệu quả.

Cuộc chiến cứ dịch ra phía cửa càng lúc càng gần.

Long Vũ Điền thốt:

- Lão đệ không thể để cho bọn đó chạy thoát được! Chúng đi là sẽ có nhiều phiền phức lớn! Mã Bách Bình mà biết được thì từ nay lão đệ không còn một ngày nào yên ổn!

Yến Thanh cười khổ:

- Biết vậy rồi mà mình không có cách gì hết thì làm sao đây! Đánh không thắng chúng thì đành vậy!

Long Vũ Điền thốt:

Còn cái chiêu Kinh Thiên gia truyền của lão đệ đó, đem ra mà dùng đi còn chờ lúc nào nữa?

Yến Thanh lắc đầu:

- Không thể được! Tiểu đệ chưa hiểu rõ Thiên Tàn Môn như thế nào thì tuyệt đối không nên để cho họ biết mình xuất thân từ thế gia họ Hoa tại Hoa Sơn!

Long Vũ Điền cau mày:

- Vậy mình phải làm sao?

Yến Thanh nín lặng.

Một lúc lâu chợt chàng thốt:

- Thà để cho chúng chạy đi.

Long Vũ Điền cau mày:

- Chúng chạy đi là lậu sự!

Yến Thanh tiếp:

- Tiểu đệ đến đây bất quá chỉ làm một cuộc quan sát tình hình chứ đâu có ý lưu lại lâu! Dù người ta có biết cũng chẳng quan hệ chi! Tối đa là tăng thêm phiền phức chút ít vậy thôi!

Long Vũ Điền kêu lên:

- Lão đệ nói cái gì kỳ quái thế! Hiện tại hơn lúc nào hết lão đệ cần phải giữ hành tung bí mật kia mà!

Yến Thanh cười nhẹ:

- Chẳng có gì đáng quan tâm, Long huynh ạ! Bất quá chúng trở về báo cáo với Mã Bách Bình, song đến lúc đó tiểu đệ đã đi xa rồi!

Long Vũ Điền vẫn lắc đầu:

- Đành là vậy! Song nếu hành tung được giữ bí mật thì dù sao cũng vẫn hơn!

Yến Thanh đáp:

Đương nhiên! Nhưng sự tình đâu phải dễ như chúng ta muốn! Chín tên đó được tuyển chọn từ ngàn từ trăm còn lại chục, thân thủ của chúng đâu phải tầm thường! Tài năng của chúng ngang ngửa Hồ lão bà đấy? Hiện tại chúng nóng đi nên đấu chí không kiên trì, nếu mình bức quá chúng sẽ liều mạng không khéo mình phải nguy, có người tử thương vì chúng!

Long Vũ Điền suy nghĩ một chút:

- Thôi cứ để cho chúng đi!

Yến Thanh thở dài:

- Chứ còn biết làm sao nữa! Giữ không nổi thì phải buông!

Chàng quay mình tiến về cổng am.

Ba lão phụ vẫn còn đeo sát đám đại hán.

Yến Thanh gọi ba bà bảo:

- Cường địch ở sát bên lưng các vị không lo lại đi giằng co với đám người không quan trọng đó, mất thời giờ vô ích! Phải biết Thiên Tuyệt cốc phải nhiều đợt người đến quấy nhiễu nữa đấy! Mạnh sư thái chết rồi, thực lực tại am này kém giảm phần lớn các vị phải làm cách nào thông tri với quý môn chủ chuẩn bị đối phó mới là thượng sách chứ!

Lời nói đó đề tỉnh ba lão phụ.

Họ bỏ cuộc chiến chạy vào am.

Yến Thanh từ từ bước xa dần đám đại hán, khoảng cách giữa chàng và chúng độ ba bốn mươi trượng.

Đám đại hán thấy đối phương bỏ cuộc cũng lui đầu luôn, bọn Tích Tích, Liên Liên, Đào Lập và Dương Mãnh thoát ra vòng vây chúng không buồn ngăn chặn.

Song chúng chưa kịp ly khai cục trường bỗng nghe có tiếng hét vang lên!

- Giết!

Từ hàng cây, hóc đá, bụi rậm ám khí bay tới ào ào nhắm vào bọn đại hán.

Chúng không trở tay kịp, bốn tên bị ám khí bắn trúng ngã nhào.

Đúng lúc đó năm nữ nhân xinh đẹp từ các chỗ nấp vọt ra chạy ào tới vùng vũ khí tấn công mấy đại hán còn lại.

Vũ khí của họ rất quái dị, gồm một đường giây bạc dài, hai đầu dây có cột giao nhọn, dao quăng đi do dây điều động.

Vũ khí địch vung lên chặn dao bị đường dây quấn chặt phong trụ lại đó, mũi dao kia bay tới địch mất mạng liền.

Loại vũ khí này hùng mãnh và lợi hại hơn lưu tinh chùy.

Năm đại hán nghinh chiến liền, song tinh thần xuống thấp, đấu pháp rời rạc. Qua một lúc bốn tên bị năm nàng hạ, nằm bất động trên mặt đất.

Còn lại gã cầm kiếm.

Biết nguy, có ở lại cũng mất mạng chứ chẳng trông mong được gì, gã rút lên một tiếng ghê rợn, vút trường kiếm lên không rồi nhào xuống đất, lăn nhanh mấy vòng đến cạnh một nữ nhân, chụp ống quần giật.

Nàng ấy ngã xuống.

Gã ôm choàng nàng bật đứng lên.

Đúng lúc hai mũi dao bay tới.

Đại hán đưa nữ nhân đón đỡ.

Kẻ quăng giao kinh hãi, rút đường dây giật đôi dao về.

Thừa dịp đó đại hán mang luôn nữ nhân chạy xuống núi.

Nhưng hắn chạy vừa được hai mươi trượng, từ trên tàng cây một bóng vàng lao xuống, chụp trên đầu hắn.

Hắn hoảng hồn, tung nữ nhân lên chặn bóng vàng, thoát chạy luôn.

Bóng vàng đón bắt nữ nhân, đập xuống, đặt nàng xuống đất. đoạn đuổi theo đại hán.

Đại hán đó cách khá xa song bóng vàng có thân pháp tuyệt luân, lướt đi như gió, mừng tượng không hề chạm chân xuống đất lấy đà.

Thoáng mắt bóng vàng đã theo kịp đại hán.

Một vệt sáng lóe lên, đại hán ngã nhào, đầu xa cổ.

Từ xa xa, nhờ đứng trên cao nhìn xuống Yến Thanh trông thấy rõ ràng.

Chàng buột miệng tán.

- Chiêu Thiên Hà Đảo Huyền đánh ra tuyệt đẹp!

Người áo vàng hơi sững sờ một giây rồi phóng mình chạy lên am, vừa đến nơi liền vẩy tay quát:

- Bao vây gấp!

Đồng thời người áo vàng tuốt kiếm cầm tay.

Các nữ nhân tiến đến gần, vây quanh Yến Thanh.

Yến Thanh cười lạnh thốt:

- Chắc đây là Bạch môn chủ! Môn chủ có thừa oai phong, song lại kém nhả độ với khách?

Người áo vàng mang một chiếc mặt nạ cũng màu vàng. Bất quá vóc dáng thì yếu điệu, nhìn vóc dáng Yến Thanh nhận định là một nữ nhân cho nên chàng đoán chừng như vậy!

Người áo vàng hừ lên một tiếng:

- Gã họ Yến! Tại sao ngươi biết chiêu kiếm của ta?

Yến Thanh điềm nhiên:

- Tại hạ không hề mở miệng đáp trước sự uy hiếp của bất kỳ ai, đừng hỏi vô ích!

Lúc đó người trong am nghe động, cùng chạy ra.

Ba lão phụ và Đào Lập, Dương Mãnh thấy người áo vàng đồng quỳ xuống.

Đào Lập kêu lên:

- Môn chủ! Yến Thanh đại hiệp đó!

Người áo vàng lạnh lùng:

- Ta biết!

Đào Lập giật mình:

- Môn chủ biết?

Người áo vàng gật đầu:

- Đương nhiên! Lúc biến cố trong am xảy ra đã có người báo hiệu cho ta hay, ta âm thầm giám thị mọi diễn biến của tình hình.

Yến Thanh thốt:

- Môn chủ đã biết các việc tất phải biết tại hạ đến đây chỉ để tiếp trợ Thiên Tàn Môn thôi!

Người áo vàng nổi giận:

- Nếu không có người tiếp trợ thì Mạnh sư thái đâu đến nỗi phải tán mạng? Ta đã bố trí đâu đó thỏa đáng rồi, hễ chúng chui đầu vào sơn cốc là cứ vương tay nắm chớp, vào bao nhiêu nắm bấy nhiêu! Kết quả chính cái sót sáng không đúng chỗ của người làm hư hoại mưu đồ của ta! Sự tiếp trợ của người hữu ích quá! Quý hóa quá!

Yến Thanh sững sờ một chút.

Rồi chàng cau mày thốt:

- Thì ra bang chủ đã an bày chu đáo! Nhưng môn chủ không có lý do trách cứ tại hạ! Bởi làm sao tại hạ biết được?

Người áo vàng hừ lên một tiếng:

- Chứ người chẳng nói theo họ vào trong sơn cốc hay sao? Vì lẽ gì người phát động gấp thế? Nếu người để cho chúng vào thì có phải là tránh được phiền phức hay không?

Yến Thanh tiếp:

- Tại hạ vẫn không tưởng là phải phát động sớm nhưng Mạnh sư thái dè dặt quá không chịu tiết lộ với ai lối vào sơn cốc. Mà hai nữ bằng hữu của tại hạ không thể lưu lại đây lâu ngày. Ngoài ra tại hạ cũng không muốn họ hiểu làm gì bí mật của quý môn cho nên bắt buộc tại hạ phải phát động gấp.

Người áo vàng nhìn qua Liên Liên và Tích Tích thốt:

- Hai nàng ấy đã trót mang chứng Ngủ Âm Tuyệt Mạch. Chỉ còn cách là vào Thiên Tàn Môn mới bảo toàn tính mạng được!

Yến Thanh mỉm cười:

- Vì muốn khuất lấp tai mắt đối phương mà hai nàng phải giả vờ mang tật chứ họ thật sự làm gì mà mất phải chứng ấy! Phàm nữ nhân mang chứng đó thì không bao giờ sống quá tuổi mười tám mà hiện tại thì họ đã vượt quá tuổi đôi mươi rồi.

Người áo vàng giật mình:

- Người nói nhảm hay sao chứ! Chẳng lẽ Hồ Thúy Hoa và Mạnh sư thái lại kiểm tra sai?

Yến Thanh đáp:

- Đương nhiên hai vị ấy kiểm tra đúng. Bất quá Ngủ Âm Tuyệt Mạch có nhiều hiện tượng và đường mạch ngưng động chẳng phải là hiện tượng duy nhất. Muốn ngưng động một đường mạch hai nàng chỉ cần dùng nội lực khống chế là có thể nguy tạo một trạng thái lừa được người ngoài.

Người áo vàng hừ một tiếng:

- Có ai lại cố ý làm như thế bao giờ! Mà làm chắc gì lại giống như thật?

Yến Thanh cười nhẹ:

- Bởi không ai làm nên kẻ cố ý mới dễ lừa người. Bằng chẳng vậy thì làm sao qua mắt được hai vị trưởng lão của môn chủ!

Người áo vàng lắc đầu:

- Hiện tượng của Ngủ Âm Tuyệt Mạch là mạch ngưng động nhưng cũng có lúc mạch đi ngược chiều, dù cho cố ý tạo nên tình trạng đó cũng chẳng phải là việc dễ làm đâu!

Yến Thanh đáp:

- Hai nữ bằng hữu của tại hạ là những tay đa năng. Việc khó hơn nữa họ còn làm được hướng hồ là làm mạch ngưng hay đi ngược!

Người áo vàng nín lặng một chút đoạn quay qua đám lão phụ bảo:

- Trương hộ pháp hãy kiểm tra lại xem!

Một lão phụ bước tới cầm cổ tay Liên Liên và Tích Tích nghe một lúc, bà còn vạch đôi mắt của hai nàng ra xem rất kỹ.

Sau cùng bà thận trọng trình:

- Bẩm môn chủ! Hai nàng này không mắc chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch.

Người áo vàng hỏi:

- Bà xem kỹ chứ? Chắc chắn là không lầm chứ?

Trương hộ pháp đáp:

- Không thể lầm! Ngũ Âm Tuyệt Mạch là một chứng tật đặc biệt, người mắc phải không bao giờ được gần nam nhân mà hai nàng này thì không còn là xử nữ nữa. Chính điểm ấy chứng minh rõ rệt!

Người áo vàng thoáng giật mình.

Yến Thanh cười thốt:

- Vị hộ pháp này xem kỹ đấy. Nếu Mạnh sư thái và Hồ lão chịu khó như vậy thì cả hai đã khám phá sự nguy tạo rồi!

Người áo vàng quát:

- Câm ngay! Nếu ngươi dùng nhiều chuyện thì Mạnh sư thái đâu có chết!

Yến Thanh cười khò:

- Về điểm đó tại hạ thừa nhận nhưng không thể vịn vào đó mà trách cứ tại hạ! Bọn Mạnh sư thái bị chế trụ suốt ba giờ liền, môn chủ lại án binh bất động. Tại hạ bất thần đến thấy vậy chẳng lẽ làm ngơ! Huống chi tại hạ đâu thể để cho hai vị nữ bằng hữu phải chịu cảnh giam cầm vô lối! Ích gì cho họ, cho tại hạ mà họ phải chịu giam cầm? Tại hạ không muốn phá hoại quy củ của quý môn, bởi nếu họ mó tay vào các cơ quan mai phục là phạm quy luật của quý môn. Bởi thế tại hạ phải phát động sớm, tại hạ làm vậy là sai quấy sao?

Người áo vàng không nói gì nữa.

Yến Thanh tiếp:

- Ngoài ra môn chủ nói nghe chắc chắn quá! Với bao nhiêu người đó trong sơn cốc nếu không có tại hạ tiếp tay mà môn chủ lại nói là bắt hết bọn đối phương thì tại hạ cho rằng khó mà môn chủ toại nguyện!

Người áo vàng giật mình hỏi gấp:

- Sao ngươi biết ta chỉ còn có mấy người đó thôi?

Yến Thanh mỉm cười:

- Giả như trong Thiên Tàn Cốc mà số người của môn chủ đông hơn thì đối phương không chỉ sai phái bao nhiêu thuộc hạ đó đâu! Mà Mạnh sư thái cũng không tội gì nghĩ đến cái chết quá gấp!

Người áo vàng ghen lời.

Yến Thanh tiếp:

- Đối phương chỉ sai phái độ mười thuộc hạ đến đây là đối phương ước độ đủ rất đủ để thu thập số người chung quanh môn chủ, toàn bộ nhân số còn lại chung quanh môn chủ! Phải biết Mã Bách Bình là tay tinh minh cực điểm, chẳng khi nào mà hắn làm việc gì mà

hắn thấy là hắn không nắm chắc phân thắng! Hắn đâu có quá ngu mà làm cái việc đập cỏ cho rắn sợ hãi bỏ đi? Làm sao hắn bắt được rắn?

Người áo vàng hừ lạnh:

- Gã họ Yến! Người biết nhiều việc qua!

Đào Lập kinh hãi hỏi:

- Quả thật trong Thiên Tàn Cốc chỉ còn mấy người đó sao môn chủ?

Người áo vàng trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Phải! Bạch Phúc bị tru diệt, tin đó đến tai ta, ta lập tức phái người đi điều tra. Thành thử trong sơn cốc chỉ còn có mỗi mình ta với bọn Lục Xoa đó thôi! Nếu còn đông người hơn nữa thì khi nào ta bắt động khi nghe báo hiệu có biến cố tại am!

Đào Lập lộ vẻ khẩn cấp:

- Môn chủ đã làm một việc sai lầm lớn! Thiên Tuyệt Cốc có ý đưa tin đó đến môn chủ là hy vọng môn chủ phân tán nhân lực đi khắp nơi, môn chủ trở thành cô đơn họ thừa hư tấn công vào đồng thời chằng lưới bên ngoài chờ đợi...

Người áo vàng lại giật mình thấp giọng thốt:

- Ta biết! Có điều lúc phát hiện âm mưu của đối phương thì trễ rồi!

Đào Lập tiếp:

- Thuộc hạ hiểu về kinh nghiệm giang hồ thì môn chủ còn kém cho nên đi thỉnh Yến đại hiệp về đây chung lo đại kế!

Người áo vàng cao giọng thốt:

- Đào Lập! Người hiểu rõ con người của Yến Thanh?

Đào Lập đáp:

- Thuộc hạ không biết chi nhiều nhưng dám quả quyết Yến đại hiệp là người trọng đạo nghĩa, luôn luôn bảo vệ chính khí võ lâm và có đủ cơ trí đảm lược. Con người đó nếu chịu giúp chúng ta thì việc gì cũng sẽ thành công!

Người áo vàng trầm giọng:

- Tuy nhiên hắn biết danh xưng của chiêu kiếm của ta, điều đó khiến cho ta hoài nghi lắm!

Đào Lập cãi:

- Võ học của Thiên Tàn Môn đâu phải trên giang hồ không ai biết! Yến đại hiệp biết cũng là sự thường!

Người áo vàng lạnh lẽo:

- Người ta biết chiêu thức chứ không biết tên chiêu kiếm của ta được ghi chú trong Thiên Tàn Bí Kíp. Đến Ngân Phụng kia cũng không biết tên nữa tại sao hắn lại biết?

Dương Mãnh chen vào:

- Môn chủ hoài nghi Yến đại hiệp là người của đối phương?

Người áo vàng gật đầu:

- Đúng vậy! Trừ đối phương ra không một người nào biết rõ ràng Thiên Tàn võ học. Đối phương của nàng gồm có Bạch Ngân Phượng chứ chẳng có cha con họ Mã.

Dương Mãnh bắt bẻ:

- Nếu chính nhị môn chủ cũng không biết tên chiêu thức đó, ngoài ra Yến đại hiệp không hề nghe ai tại Thiên Tuyệt Cốc nói chuyện thì cái việc biết chiêu kiếm đâu có thể chứng minh Yến đại hiệp là người của đối phương! Chỉ sợ môn chủ nghi oan!

Người áo vàng nín lặng.

Dương Mãnh tiếp:

- Cái gì khác thì thuộc hạ không dám nói chứ thuộc hạ dám bảo chứng Yến đại hiệp không phải là người của Thiên Tuyệt Cốc!

Sau một lúc trầm ngâm suy nghĩ người áo vàng thốt:

- Có thể tin như ngươi đã nói. Bởi nếu hắn là người của Thiên Tuyệt Cốc thì khi biết được trong Thiên Tàn Cốc vắng người hắn không cần giết vội bọn Hồ lão bà. Giết như vậy là bất lối tiến thân, Hồ lão bà là người đồng phe phái của hắn giết người đồng bọn thì hắn sẽ ăn nói làm sao với Ngân Phượng và Mã Bách Bình? Tuy nhiên ta cũng phải điều tra lại kỹ.

Dương Mãnh tiếp:

- Thuộc hạ tin rằng Yến đại hiệp có sự giải thích hợp lý!

Yến Thanh lạnh lẽo thốt:

- Từ lúc nào cũng thế tại hạ không bao giờ mở miệng nói gì trước một uy lực, dù nói mà có lợi cho mình! Đầu này chỉ cúi trước lẽ phải chứ không gục trước bức hiếp! Sở dĩ tại hạ đáp ứng đi theo hai vị đến đây là vì hai vị tán dương môn chủ như một nhân vật cao quý. Hiện tại nhìn vào cái lối tiếp đãi người ngoài của môn chủ tại hạ hết sức thất vọng trước khí độ hẹp hòi của môn chủ. So với Mã Bách Bình môn chủ kém xa, thật xa!

Người áo vàng nổi giận thốt:

- Ngươi dám đem ta so sánh với tên khốn nạn đó?

Yến Thanh mỉm cười:

- Môn chủ! Một con người được tôn kính không phải do mình tự thổi phồng mình, tự nâng bốc mình. Niềm tôn kính không thể xây dựng mà có như một cơ sở kiến trúc. Tư cách cao quý của người ta người ta cũng tôn kính mình, tư cách hèn lạy người ta không ai thêm tôn kính. Nếu môn chủ cứ giữ khí độ đó mãi thì Mã Bách Bình chẳng cần làm gì hết, sớm muộn gì thuộc hạ của môn chủ cũng phản bội, cũng ly khai. Môn chủ chọn con đường diệt vong cho mình bằng cách tự kiêu xằng vậy!

Người áo vàng giận rung mình hét vang:

- Cuồng đồ to gan dám giáo huấn ta?

Yến Thanh bĩu môi:

- Môn chủ khiếm khuyết là phải học hỏi, phải được giáo huấn! Ai nâng bốc xu nịnh môn chủ là hãm hại môn chủ đó!

Quay qua Dương Mãnh và Đào Lập chàng vòng tay tiếp:

Xin lỗi hai vị huynh đài! Tại hạ chỉ tưởng gặp người hữu chí chung lo an nguy cho võ lâm thì tại hạ sẵn sàng hợp tác với hạng người đó. Không ngờ hai vị lại đưa tại hạ đến gặp một cô bé ngông nghênh khoác lác, thật chán quá! Tại hạ xin cáo từ!

Chàng phất áo quay mình.

- Người áo vàng phi thân tới chong mũi kiếm ngay ngực chàng quát:
- Người chưa nói xuôi đừng mong đi khỏi nơi này!

Yến Thanh so vai cười mỉa:

- Không kể cái công tại hạ tiếp trợ, ít nhất tại hạ là người có hảo ý đối với quý môn. Môn chủ hành động như thế đó là lấy oán báo đức, Môn chủ không sợ người ta cười vào mặt sao?

Đã mấy lượt người áo vàng cố dần lòng nếu không thì mũi kiếm đâm vào ngực Yến Thanh rồi!

Nhìn ánh mắt sắc lạnh của Yến Thanh người áo vàng phát ngán.

Trong tư thế đó song phương tương trì một lúc rồi người áo vàng quăng kiếm cầu nhàu mấy tiếng, quay mình bước vào am.

Mọi người đều sửng sốt trước hành động đó.

Sáu thiếu nữ và ba lão phụ theo vào.

Yến Thanh cười khở lác đầu:

- Còn trẻ con quá làm sao thành việc lớn nổi!

Chàng vẫy tay gọi Long Vũ Điền, Liên Liên và Tích Tích bảo:

- Chúng ta đi thôi!

Liên Liên sửa soạn cỗ xe.

Đào Lập bối rối thốt:

- Đại hiệp không thể nán lại đây chút nữa sao? Đại môn chủ không từng trải thế vụ thành ra kém khuyết lễ độ trong lối tiếp đãi người đời, tuy nhiên môn chủ cũng là con người tốt...

Yến Thanh gạt ngang:

- Tại hạ biết! Nếu nàng có tâm địa ác độc thì đã đâm thủng ngực tại hạ rồi! Nếu nàng không cải sửa tánh khí đó thì sớm muộn gì nàng cũng phải bại cuộc!

Đào Lập tiếp nối:

- Đại hiệp nói đúng! Từ nay tại hạ cố khuyến cáo môn chủ. mạnh sư thái chết, Tung trưởng lão xuất ngoại chưa biết có an toàn mà trở về chăng và lúc nào mới về được! Thiên Tàn Môn chỉ còn lại một số người quá ít, nếu đại hiệp cũng bỏ đi luôn thì cái họa diệt vong kể như kề cận cửa!

Yến Thanh thở dài:

- Muốn cho người giúp mình thì trước hết mình phải tự giúp mình! Chứ mình tự hủy hoại lấy mình thì còn ai vào cuộc mà giúp mình để phải mang họa lây vì sự tự hủy hoại của

mình! Quý môn chủ có lối đối xử lỗ mãng quá sức tại hạ lưu lại vị tất song phương cảm thông nhau! Đành vậy hai vị ạ! Chờ sau này chúng ta sẽ bàn lại.

Thốt xong chàng lên xe lôi luôn Điền Vũ Long cùng lên.

Đào Lập và Dương Mãnh chết sững tại chỗ.

Long Vũ Điền thấp giọng hỏi:

- Đi thật hay giả đây?

Yến Thanh đáp:

- Giả! Tiểu đệ chưa thấy mặt của nàng thì đi thật làm sao được?

Long Vũ Điền thở phào:

- Ngu huynh biết mà! Yến lão đệ đâu phải là người đầu voi đuôi chuột! Biết rõ họ lâm nguy ai lại nỡ bỏ đi cho đành! Tuy nhiên lão đệ đối với nàng có phần thẳng thừng đấy!

Yến Thanh mỉm cười:

- Lãng Tử Yến Thanh không cúi đầu trước nữ nhân, cái đó Long huynh chưa biết sao?

Long Vũ Điền cau mày:

- Nghĩa là lão đệ muốn nàng cúi đầu?

Yến Thanh thản nhiên:

- Phải! Tiểu đệ tin rằng xe chưa đến đâu đường là nàng phải cúi đầu!

Long Vũ Điền chớp mắt:

- Chưa chắc là gấp như vậy! Dù sao nàng cũng là một môn chủ!

Yến Thanh chận lời:

- Vì là môn chủ nàng cần phải cúi đầu gấp! Bởi ngoài cá nhân nàng còn có tập thể chung quanh nàng, nàng có trách nhiệm với tập thể đó. Nàng phải dần bớt tự ái!

Chàng gọi:

- Cho xe xuống núi đi Liên Liên! Chậm chậm vậy nhé! Không cần chi phải vội!

Long Vũ Điền hỏi:

- Vạn nhất nàng không chịu cúi đầu?

Yến Thanh chỉnh sắc mặt:

- Thì điều đó chứng minh nàng không xứng đáng cho chúng ta hợp tác! Từ nay trên đường đời mình chỉ có việc tránh gặp mặt nàng!

Long Vũ Điền thở ra:

- Lão đệ có phần nào tàn nhẫn đối với nàng đó!

Yến Thanh cau mày:

- Long huynh muốn tiểu đệ lấy lòng đối xử với nàng? Cho Long huynh biết cõi lòng của tiểu đệ đã chết từ lâu, chết tại Hoa Sơn.

Long Vũ Điền thoáng giật mình:

Yến Thanh tiếp:

- Cho nên đệ không muốn mình mang theo tình lụy. Nếu Kim Phượng cúi đầu điều đó chứng minh là nàng lo cho đại cuộc hơn cá nhân nàng. Tiểu đệ có thể dành tình cảm cho nàng, bằng ngược lại thì tiểu đệ cứ trốn tránh nàng cho nàng khỏi vướng khổ đau!

Long Vũ Điền hỏi:

- Lão đệ chắc nàng có tình ý với lão đệ?

Yến Thanh mỉm cười:

- Có thể như vậy lắm! Một nữ nhân kiêu ngạo chỉ có thể động tâm trước một nam nhân cao ngạo hơn. Về điểm này thì tiểu đệ kinh nghiệm hơn Long huynh đó. Xin lỗi nhé!

Xe sắp sửa đến đầu đường bên dưới.

Long Vũ Điền tắt lửa:

- Xem ra lão đệ và nàng không có duyên phận với nhau rồi!

Yến Thanh điềm nhiên:

- Chưa hẳn Long huynh ơi! Nên nhớ nàng xuất hiện từ bên ngoài am, điều đó chứng minh có nhiều lối ẩn thông vào Thiên Tàn Cốc chứ không chỉ có một con đường này.

Đúng lúc đó một thiếu nữ từ bên vệ đường vọt ra chặn đầu xe thốt:

- Xin Yến thiếu hiệp dừng lại, bổn môn chủ Bạch Kim Phượng cầu kiến!

Liên Liên cho xe dừng.

Bỗng nàng sáng mặt lên.

Một nữ nhân đẹp như tiên nữ xuất hiện nơi ven rừng bên cạnh đường, khoan thai bước tới.

Nữ nhân mặt áo vàng dĩ nhiên chiếc mặt nạ đã được vứt bỏ.

Liên Liên và Tích Tích vẫn nổi tiếng đẹp song so với nữ nhân này chẳng khác trăng với sao!

Long Vũ Điền cũng tá hỏa tâm tinh luôn.

Chỉ có Yến Thanh là giữ được bình tĩnh.

Chàng nhẩy xuống xe bước tới vòng tay chào:

- Môn chủ vất vả quá...

Bạch Kim Phượng thoáng đỏ mặt, mất một phút mới thốt được:

- Bạch Kim Phượng này không lịch lãm thế tình nên thiếu lễ độ với Yến đại hiệp, xin đại hiệp xá cho.

Song phương trao đổi mấy câu khách sáo.

Rồi Bạch Kim Phượng mời chàng trở lại Thiên Tàn Cốc.

O0o